

Η χάρη στην ψυχή του χριστιανού.

Άγιος Νεκτάριος Πενταπόλεως.

Οι χριστιανοί έχουν χρέος, σύμφωνα με την εντολή του Κυρίου, να γίνουν άγιοι και τέλειοι. Η τελειότητα και η αγιότητα χαράσσονται πρώτα βαθιά στην ψυχή του χριστιανού, και από εκεί τυπώνονται και στις σκέψεις του, στις επιθυμίες του, στα λόγια του, στις πράξεις του. Έτσι, η χάρη του Θεού, που υπάρχει στην ψυχή, ξεχύνεται και σ' όλο τον εξωτερικό χαρακτήρα.

Ο χριστιανός οφείλει να είναι ευγενικός προς όλους. Τα λόγια και τα έργα του να αποπνέουν τη χάρη του Αγίου Πνεύματος που κατοικεί στην ψυχή του, ώστε να μαρτυρείται η χριστιανική του πολιτεία και να δοξάζεται το όνομα του Θεού.

Όποιος είναι μετρημένος στα λόγια, είναι μετρημένος και στα έργα. Όποιος εξετάζει τα λόγια που πρόκειται να πει, εξετάζει και τις πράξεις που πρόκειται να εκτελέσει, και ποτέ του δεν θα υπερβεί τα όρια της καλής και ενάρετης συμπεριφοράς.

Τα χαριτωμένα λόγια του χριστιανού χαρακτηρίζονται από λεπτότητα και ευγένεια. Αυτά είναι που γεννούν την αγάπη, φέρνουν την ειρήνη και τη

χαρά. Αντίθετα, η αργολογία γεννάει μίση, έχθρες, θλίψεις, φιλονικίες, ταραχές και πολέμους.

Ας είμαστε λοιπόν πάντοτε ευγενικοί. Ποτέ απ' τα χείλη μας να μη βγει λόγος κακός, λόγος που δεν είναι αλατισμένος με τη χάρη του Θεού, αλλά πάντοτε λόγοι χαριτωμένοι, λόγοι αγαθοί, λόγοι που μαρτυρούν την κατά Χριστόν ευγένεια και την ψυχική μας καλλιέργεια.

Ο χριστιανός οφείλει να δοξάζει το Θεό και με το σώμα του και με το πνεύμα του. Άλλωστε, και τα δυο ανήκουν στο Θεό και, επομένως, δεν έχει εξουσία να τα ατιμάζει ή να τα διαφθείρει, αλλά ως άγια και ιερά πρέπει να τα χρησιμοποιεί με πολλή ευχαριστία.

Όποιος θυμάται ότι το σώμα του και το πνεύμα του ανήκουν στο Θεό, έχει μια ευλάβεια κι ένα μυστικό φόβο γι' αυτά, και τούτο συντελεί στο να τα διατηρεί αγνά και καθαρά από κάθε ρύπο, σε αδιάλειπτη επικοινωνία μ' Εκείνον, από τον οποίο αγιάζονται και ενισχύονται.

Ο άνθρωπος δοξάζει το Θεό με το σώμα του και με το πνεύμα του, πρώτα, όταν θυμάται ότι αγιάστηκε από το Θεό και ενώθηκε μαζί του, και ύστερα, όταν ενώνει τη θέλησή του με τη θέληση του Θεού ώστε να εκτελεί πάντοτε το αγαθό και ευάρεστο και τέλειο θέλημά Του.

Ένας τέτοιος άνθρωπος δεν ζει για τον εαυτό του, αλλά για το Θεό. Εργάζεται για τη βασιλεία του Θεού στη γη. Δοξάζει σε όλα το Θεό, με λόγια και με έργα. Οι πράξεις του, που γίνονται για το καλό των συνανθρώπων του, δίνουν αφορμή δοξολογίας του θείου ονόματος. Η ζωή του, καταυγαζόμενη από το θείο φως, λάμπει σαν φως δυνατό. Έτσι η πολιτεία του γίνεται οδηγός προς το Θεό για όσους ακόμη δεν Τον γνώρισαν.

**Από το βιβλίο: Η ΦΩΝΗ ΤΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ,
τόμος Γ', Ι. Μ. Παρακλήτου, σελ. 21.**

Πηγή : <https://www.koinoniaorthodoxias.org/>